

τέτοιο ώμιορφόσκυλο καὶ τέτοια ἀφοσίωσι δὲν ἦτον δυνατὸν νὰ μὴν εἶχαν κύριο ποῦ νὰ τὸ ἀγαποῦσε καὶ νὰ τὸ νοιαζότανε. Ἐννόησα, δτι χωρὶς ἄλλο τὸ σκυλί θὰ εἶχε κάνει λάθος, καὶ θὰ νόμιζε πῶς ὁ ἀφεντικός του εἶχε μπῆ μέσα στὸ τράμ· θὰ εἶχε πάρει κάποιον ἄλλο γι' ἀφεντικό του, καὶ τὸν εἶχε ἀκολουθήσει· τὸν ἔκεινη τὴν ἀνθρωποπλημμύρα ποῦ εἶχε πελαγώσει, κάποια μυρωδιά θάμμοιαζε μὲ τὴν μυρωδιά τοῦ ἀφεντικοῦ του καὶ θὰ τὸ εἶχε ἔγελάσει.

Κοντὰ στὰ Χαντεῖα, δὲν τὸ εἶδα πειὰ τὸ σκυλί· ή ἄμαξες, οἱ κόσμος, τὰ φῶτα θὰ τὸ παραζάλισαν καὶ θὰ τὸ εἶχαν ἀπελπίσει.

Στὴν Ὁμόνοια, καθὼς κατέβαινα ἀπὸ τὸ τράμ, τὸ βλέπω πάλι δίπλα μου, στὴν ἔξοδο, νὰ κυττάζῃ, λαχανιασμένο, ἐναγώνιο, τὸν ἐπιβάτας.

Ἐξαφνα, σὰν νὰ μουρλάθηκε, βγάζει κάτι ἔεφωνητά, σὰν γέλια, σέρνεται, πηδάει Ισα μὲ τὸ λαιμὸν ἐνὸς ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτας. Αὐτὸς ἦταν ὁ ἀφεντικός του.

Ο ἀνθρωπος ἐγύρισε, τὸ κύτταξε, σήκωσε τὸ μπαστοῦνι του καὶ μὲ θυμό :

— Βρέ! Ἀει στὸ διάολο! Οὔστ! φωνάζει τοῦ σκυλιοῦ καὶ τοῦ δίνει μιὰ μπαστούνια στὸ κεφάλι.

Καὶ τραβᾶ τὸ δρόμο του.

Τὸ ζῷο οὐρλιασε, ἔζαρωσε στὰ πόδια τοῦ κυρίου του, κατέβασε τὴν οὐρά του . . . καὶ τὸν ἀκολούθησε.

Ε. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗΝ ΜΟΥΣΑΝ

Ο ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΔΡΑΚΟΝΤΑΣ

Εψει ἀργὰ ψιγάλιζε καὶ ὁ Γιάννης ἐτραγούόδα,
Τόσο τραγούδας γλυκὰ καὶ νόστιμα κελάϊδει,
Τοῦ πῆρ' ἀγέρας τὴν φωνή, τοῦ Δράκοντα τὴν πάγει·
Προσθαίν' ὁ Δράκος καὶ εἰπέ του· «Γιάννη θὲ νὰ σὲ φάω».·
«Δράκο μου, καὶ τί σοῦκαμα γιὰ νὰ μὲ φᾶς τὸ δόλιο;»
«Γιατὶ διαβάνεις πάρωρα καὶ τραγούδᾶς πανώραια,
Πῶχω τὸν ὑπρὸ ἀγοραστὸ καὶ βαρυοπληρωμένο;
Ξυπνᾶς τ' ἀηδόνια στῆς φωληαίς, κοάζεις πονλιὰ τοῦ κάμπον,
Ξυπνᾶς καὶ ἐμὲ τὸ δράκοντα μὲ τὴ δρακόντισσά μου».
«Ἄσε με, Δράκο, νὰ διαβῶ, ἄσε με νὰ περάσω,
Τὶ κάνει γάμο ὁ βασιλᾶς καὶ μ' ἔχει καλεσμένο
Γιὰ νοῦντο, γιὰ παράνυντο, ξεφαντωτὴ τοῦ τάβλας».
«Σύνος στὸ γάμο στὴ χαρὰ καὶ ἄνε γυνοίσης πίσω,
Φέρε μου γιὰ τὴν ξαγορὰ μαντύλι ξομπλιασμένο».